KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 798/80

af 31. marts 1980

om gennemførelsesbestemmelser for forudbetaling af eksportrestitutioner og positive monetære udligningsbeløb for landbrugsprodukter

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn (1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1547/79 (2), særlig artikel 16, stk. 6, og artikel 24, og til de tilsvarende bestemmelser i de øvrige forordninger om fælles markedsordninger for landbrugsprodukter,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (3), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 987/79 (4), særlig artikel 6,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 565/80 af 4. marts 1980 om forudbetaling af eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (5), og

ud fra følgende betragtninger :

Ved forordning (EØF) nr. 565/80 er der fastlagt generelle regler for betaling forud for udførsel af et beløb svarende til eksportrestitutionen ; at der foreligger ret til eksportrestitution, skal godtgøres i overensstemmelse med de i så henseende fastlagte bestemmelser, navnlig bestemmelserne i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2730/79 af 29. november 1979 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (6) ;

ifølge artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2730/79 finder forordningen anvendelse med forbehold af fællesskabsbestemmelserne vedrørende ordningerne med forudbetaling af restitutioner ;

artikel 3 i forordning (EØF) nr. 565/80 fastsætter, at produkter, for hvilke der er fastsat en restitution på nul eller derover, er omfattet af forordningen ; for at sikre at de handlende behandles ens inden for Fællesskabet, bør negative monetære udligningsbeløb ikke tages i betragtning ved afgørelsen af, om der er fastsat en restitution på nul eller derover ; som følge heraf er produkter og varer også omfattet af nævnte forordning, når et negativt monetært udligningsbeløb er højere end restitutionen ;

det er i artikel 4, stk. 5 og 6, i forordning (EØF) nr. 565/80 fastsat, at datoen for basisprodukters anbringelse under toldkontrol skal være bestemmende for restitutionssatsen og, når restitutionen er forudfastsat, for ændringer i denne sats ; der bør ske en præcision af denne dato samt af den dato, der er afgørende for bestemmelsen af restitutionssatsen og ændringer i denne, for så vidt angår produkter eller varer, der oplægges på toldoplag eller indføres i frizoner ; datoerne bør fastlægges således, at de er i overensstemmelse med de økonomiske krav, og at eksportører i medlemsstaterne sikres ligelig behandling ;

de for bestemmelsen afgørende datoer bør følgelig være den dag, hvor toldvæsenet antager den angivelse fra den pågældende person, hvori han tilkendegiver, at han vil udføre de pågældende produkter, og at betingelserne for modtagelse af restitutionen er til stede ; angivelsen skal indeholde de fornødne oplysninger med henblik på beregning af restitutionen og eventuelle monetære udligningsbeløb ;

der stilles sikkerhed for, at tilbagebetaling finder sted, hvis betingelserne for restitutionsydelsen ikke opfyldes ; negative monetære udligningsbeløb trækkes fra restitutionerne ; hvis det godtgøres, at der ikke foreligger ret til restitution, kan negative monetære udligningsbeløb være forfaldet til betaling ; opkrævningen af disse beløb må derfor sikres ;

de positive monetære udligningsbeløb er mekanismer, hvis virkning i handelen med tredjelande svarer til virkningen af restitutioner ; sådanne beløb bør forudbetales på lignende betingelser som for restitutioner ; forudbetaling af restitutioner får indflydelse på eksportlicensernes gyldighedsperiode ; for at sikre, at alle medlemsstater behandles ens, bør positive monetære udligningsbeløb kun forudbetales, hvis de ydes ud over en restitution ;

(1) EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.
(2) EFT nr. L 188 af 26. 7. 1979, s. 1.
(3) EFT nr. L 106 af 12. 5. 1971, s. 1.
(4) EFT nr. L 123 af 19. 5. 1979, s. 9.
(5) EFT nr. L 62 af 7. 3. 1980, s. 5.
(6) EFT nr. L 317 af 12. 12. 1979, s. 1.

beløb, der er betalt forud for udførselen, tilbagebetales, såfremt det godtgøres, at der ikke eksisterer ret til eksportrestitution eller at der kun eksisterer ret til lavere restitution ; tilbagebetalingen skal omfatte et tillægsbeløb, så misbrug undgås ; i tilfælde af force majeure tilbagebetales tillægsbeløbet ikke ;

der skal fastsættes en frist for udførselen af de pågældende produkter ; denne frist fastlægges under hensyntagen til ordningen med eksportlicenser og forudfastsættelsesattester ; de i artikel 9, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2730/79 omhandlede frister bør også tages i betragtning ;

artikel 5, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2730/79 ligestiller visse bestemmelsessteder med udførsel fra Fællesskabet ; produkter og varer leveret til de i nævnte forordnings artikel 26, stk. 1, omhandlede proviantoplag skal efterfølgende leveres som proviant inden for Fællesskabet ; leveringer til sådanne oplag kan derfor ikke ligestilles med endelig udførsel med henblik på ydelse af restitutioner ;

medlemsstaterne meddeler Kommissionen de for ordningens anvendelse fornødne oplysninger ;

bestemmelserne i denne forordning erstatter bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1957/69 (1) —

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra de berørte forvaltningskomiteer —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING :

Artikel 1

1. Denne forordning fastlægger gennemførelsesbestemmelserne for de ved forordning (EØF) nr. 565/80 indførte ordninger.

2. Ved anvendelse af artikel 3 i forordning (EØF) nr. 565/80 tages der ikke hensyn til negative monetære udligningsbeløb, når det skal afgøres, om der er fastsat en restitution på nul eller derover.

3. De i stk. 1 nævnte ordninger anvendes også på positive monetære udligningsbeløb, når disse ydes ud over restitutioner.

Artikel 2

1. Adgang til ordningerne er betinget af, at der til toldvæsenet indgives en angivelse, herefter benævnt »betalingsangivelse«, hvori eksportøren tilkendegiver, at han vil anbringe produkterne eller varerne under en af de ordninger, der er omhandlet i artikel 4 og 5 i forordning (EØF) nr. 565/80, og at han vil udføre dem efter forarbejdning eller oplagring samt opfylde betingelserne for udbetaling af restitution.

Medlemsstaterne kan give betalingsangivelsen en anden benævnelse.

2. Betalingsangivelsen skal indeholde de oplysninger, som er fornødne til beregning af restitutionen og i givet fald af de monetære udligningsbeløb, for så vidt angår de produkter eller varer, som skal udføres, navnlig :

a) en beskrivelse af produkterne eller varerne i overensstemmelse med den nomenklatur, der anvendes i forbindelse med restitutioner og monetære udligningsbeløb ;

b) produkternes eller varernes nettovægt eller i givet fald den måleenhed, som skal anvendes ved beregning af restitutionen eller det monetære udligningsbeløb ;

c) oplysninger om produkternes eller varernes sammensætning eller fornødne henvisninger, for så vidt disse er nødvendige til bestemmelse af restitutionen eller det monetære udligningsbeløb.

Hvis basisprodukter skal forarbejdes, skal betalingsangivelsen omfatte :

— en beskrivelse af basisprodukterne,

— basisprodukternes mængde,

— udbyttesatsen eller tilsvarende oplysninger.

3. Uanset bestemmelserne i stk. 2 kan foreløbige oplysninger om de varer, der skal fremstilles af basisprodukter, efter omstændighederne og efter anmodning fra eksportøren angives i betalingsangivelsen. Eksportøren skal i så tilfælde meddele de kompetente myndigheder de endelige oplysninger, når forarbejdningen er afsluttet.

4. Betalingsangivelsen skal ligeledes indeholde oplysning om produkternes eller varernes anvendelsesformål eller destination :

a) hvis eksportøren anmoder om udbetaling af et beløb svarende til den restitution, som anvendes for den anvendelse eller den destination, som produkterne eller varerne er bestemt for ;

b) hvis oplysningen om anvendelse eller destination er nødvendig for bestemmelse af den periode, hvor produkterne eller varerne kan forblive under toldkontrol eller oplagt på toldoplag eller i en frizone.

5. Anvendelsen eller destinationen skal angives som :

— en speciel anvendelse eller et specielt bestemmelsesland eller,

— en gruppe bestemmelseslande, som der anvendes samme restitutionssats for.

(1) EFT nr. L 250 af 4. 10. 1969, s. 1.

Artikel 3

1. Produkterne eller varerne anbringes under toldkontrol, når betalingsangivelsen antages.

2. Den dag, hvor betalingsangivelsen antages, lægges til grund ved bestemmelse af:

a) restitutionssatsen og de monetære udligningsbeløb, hvis restitutionen ikke er forudfastsat;

b) de reguleringer, som restitutionssatsen eller det monetære udligningsbeløb i givet fald skal undergå, hvis restitutionen er forudfastsat.

Artikel 4

1. Med hensyn til forarbejdede produkter eller varer fremstillet af basisprodukter skal resultatet af gennemgangen af betalingsangivelsen, eventuelt kombineret med en undersøgelse af basisprodukterne, anvendes ved bestemmelse af restitutionen og det monetære udligningsbeløb.

2. Med hensyn til produkter eller varer, som skal udføres efter at have været opbevaret på toldoplag eller i frizone, skal resultatet af gennemgangen af betalingsangivelsen og undersøgelsen af selve produkterne eller varerne anvendes ved bestemmelse af restitutionen og de monetære udligningsbeløb.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for, at der eventuelt efterfølgende udøves kontrol af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat, og udelukker ikke de følger, som dette kan få i medfør af de gældende bestemmelser.

4. Vægttab i form af naturligt svind under produkternes eller varernes opbevaring på toldoplag eller i frizone giver ikke anledning til den i artikel 10 omhandlede tilbagebetaling.

Beskadigelse af produkter eller varer anses ikke for naturligt svind.

Artikel 5

1. Toldformaliteterne ved udførsel skal afsluttes i den medlemsstat, hvor betalingsangivelsen antages.

2. Ved anvendelse af denne artikel anses Belgien, Luxembourg og Nederlandene for at være én medlemsstat for så vidt angår bestemmelserne i artikel 5 i forordning (EØF) nr. 565/80.

Artikel 6

1. Forudbetaling sker i den medlemsstat, hvor betalingsangivelsen antages.

2. Forudbetaling sker kun på eksportørens skriftlige anmodning. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der skal anvendes en særlig blanket til dette formål.

3. Det beløb, der forudbetales ved udførsel, beregnes under anvendelse af den restitutionssats, der gælder for anvendelsen eller bestemmelsen, hvis den er angivet. I andre tilfælde anvendes den laveste restitutionssats.

Den anvendte sats — efter omstændighederne nedsat eller forhøjet med eventuelle tiltrædelsesudligningsbeløb — multipliceres med den koefficient, der fastsættes i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1380/75.

4. Det beløb, der er udregnet i henhold til stk. 3, nedsættes eller forhøjes efter omstændighederne med de monetære udligningsbeløb, der gælder i den medlemsstat, hvor betalingsangivelsen antages.

I tilfælde, hvor artikel 2, stk. 3, finder anvendelse, foretages nedsættelsen eller forhøjelsen ved at benytte:

— det højeste monetære udligningsbeløb, når der er tale om en nedsættelse,

— det laveste, når der er tale om en forhøjelse.

Disse foreløbige beløb justeres, når de endelige beløb kendes.

Artikel 7

1. Før betalingsangivelsen antages, skal der stilles en sikkerhed, som er lig med det beløb, der er beregnet i henhold til artikel 6, stk. 3, plus eventuelle positive monetære udligningsbeløb, og som er forhøjet med 20 % af disse beløb.

Denne forhøjelse skal være på mindst 3 ECU/100 kg netto.

2. Uanset stk. 1 kan de kompetente myndigheder i medlemsstaterne tillade antagelse af betalingsangivelsen, hvis der forud stilles en foreløbig sikkerhed, der mindst er lig med den i stk. 1 omhandlede forhøjelse, og som er beregnet på grundlag af de restitutioner og eventuelle positive monetære udligningsbeløb, der var gældende på den dato, hvor sikkerheden blev stillet. I sådanne tilfælde tilpasses den foreløbige sikkerhed det beløb, der er omhandlet i stk. 1, inden forudbetaling kan finde sted.

3. Medlemsstater, der anvender negative monetære udligningsbeløb, kan beregne den i stk. 1 og 2 omhandlede sikkerhed på grundlag af restitutionen med fradrag af negative monetære udligningsbeløb på betingelse af, af administrative procedurer sikrer opkrævningen af forfaldne monetære udligningsbeløb, hvis der ikke består nogen ret til et restitutionsbeløb eller berettigelsen til restitution gælder restitutionsbeløb, som er lavere end de monetære udligningsbeløb.

4. Medlemsstaterne kan tillade, at den i stk. 1 omhandlede sikkerhed stilles efter antagelse af betalingsangivelsen, såfremt nationale bestemmelser :

— forpligter eksportøren til at stille sikkerheden inden 30 dage efter antagelsen af betalingsangivelsen og inden forudbetaling foretages ;

— sikrer betaling af et beløb, der er lig med den i stk. 1 omhandlede forhøjelse, såfremt sikkerheden, undtagen i tilfælde af force majeure, ikke stilles rettidigt ;

sådanne betalinger skal ved anvendelse af forordning (EØF) nr. 352/78 anses som sikkerhed, der er fortabt.

Artikel 8

1. Såfremt en eventuel yderligere sikkerhed, der er nødvendig i henhold til artikel 7, stk. 2, ikke stilles inden 30 dage efter antagelse af betalingsangivelsen, fortabes den del at sikkerheden, der er lig med den i artikel 7, stk. 2, omhandlede forhøjelse, medmindre den pågældende inden to uger efter påkrav betaler et tilsvarende beløb.

2. I det i stk. 1 omhandlede tilfælde anses betalingsangivelsen for at være annulleret. En sådan annullering udelukker ikke, at der kan anvendes sanktioner for en overtrædelse foretaget af den pågældende.

3. Hvis den i stk. 1 omhandlede yderligere sikkerhed ikke stilles inden for den fastsatte tidsfrist, selv om angiveren har gjort, hvad han kunne, kan yderligere frist tilstås.

Artikel 9

Når berettigelsen til en restitution eller til et monetært udligningsbeløb er bevist med hensyn til produkter eller varer, der er henført under ordningerne, modregnes det pågældende beløb i det forudbetalte beløb. Såfremt berettigelsen for den udførte mængde gælder et beløb, der er større end det forudbetalte, udbetales forskellen til den pågældende.

Artikel 10

1. Den stillede sikkerhed frigives fuldt ud, såfremt der fremlægges bevis for, at :

a) de i artikel 11 fastsatte perioder er overholdt ;

b) der for de pågældende produkter består ret til en restitution, som er lig med eller højere end det beløb, der er beregnet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3.

2. Den stillede sikkerhed frigives også fuldt ud :

— i tilfælde, hvor betingelserne i stk. 1, litra b), er opfyldt, men hvor perioderne i artikel 11 som følge af force majeure ikke er blevet overholdt ;

— i andre tilfælde, hvor perioderne i artikel 11 ikke er blevet overholdt, eller betingelserne i stk. 1, litra b), ikke er opfyldt, men hvor alle beløb, der skal tilbagebetales i overensstemmelse med denne artikel, er blevet betalt inden to uger efter, at der er forelagt krav herom.

3. Efter anmodning fra den pågældende kan medlemsstaterne frigive den stillede sikkerhed opdelt i beløb i forhold til de mængder af produkter eller varer, for hvilke de i stk. 1 omhandlede beviser er blevet fremlagt.

4. Med forbehold af tilfælde af force majeure kræves følgende beløb tilbagebetalt :

a) i tilfælde, hvor de i artikel 11 fastsatte perioder ikke er blevet overholdt et beløb svarende til den stillede sikkerhed ;

b) i tilfælde, hvor de i artikel 11 fastsatte perioder er blevet overholdt, men hvor berettigelsen til restitutionen omfatter et mindre beløb end det, der er omhandlet i stk. 1, litra b) :

— når artikel 7, stk. 3, anvendes, et beløb svarende til den stillede sikkerhed minus den faktiske restitution med fradrag af eventuelle negative monetære udligningsbeløb, forhøjet med 20 %,

— i andre tilfælde, et beløb svarende til den stillede sikkerhed med fradrag af den faktiske restitution og eventuelle skyldige positive monetære udligningsbeløb forhøjet med 20 %.

5. Hvis berettigelsen til restitutionen som følge af force majeure omfatter et mindre beløb end det i stk. 1, litra b), omhandlede, kræves der tilbagebetaling af et beløb, der er lig med forskellen mellem :

— det i stk. 1, litra b), omhandlede beløb og

— den faktiske opnåede restitution.

Denne bestemmelse gælder også i tilfælde, hvor berettigelsen til restitutionen omfatter et mindre beløb end det i stk. 1, litra b), omhandlede, og hvor de i artikel 11 fastsatte perioder som følge af force majeure ikke er blevet overholdt.

6. Hvis stk. 4, litra a), finder anvendelse, og det godtgøres, at produkterne eller varerne :

— ikke har forladt den medlemsstats område, hvor betalingsangivelsen blev antaget, skal det beløb, som kræves tilbagebetalt, nedsættes med eventuelle negative monetære udligningsbeløb, medmindre medlemsstaten anvender bestemmelserne i artikel 7, stk. 3 ;

— har forladt den medlemsstats område, hvor betalingsangivelsen blev antaget, skal det beløb, som kræves tilbagebetalt, nedsættes med eventuelle positive monetære udligningsbeløb forhøjet med 20 %.

7. I tilfælde, hvor de i stk. 4 og 5 omhandlede beløb ikke betales inden for den fastsatte tidsfrist, fortabes den del af sikkerhedsstillelsen, som svarer til det beløb, der skal tilbagebetales.

8. Berettigelsen til restitution og monetære udligningsbeløb fastslås i overensstemmelse med de bestemmelser, som er fastsat med henblik herpå. Medmindre der foreligger force majeure, skal de relevante dokumenter forelægges de kompetente myndigheder inden seks måneder efter udløbet af de i artikel 11, stk. 1 og 2, fastsatte perioder. I forbindelse med de i artikel 31, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2730/79 omhandlede dokumenter kan perioden forlænges i overensstemmelse med bestemmelserne i dette stykke.

Artikel 11

1. Den periode, hvor basisprodukterne kan være omfattet af toldkontrol med henblik på forædling, er seks måneder for godkendelse af betalingsangivelsen.

Hvor der i forbindelse med udførselen skal fremlægges en eksportlicens, eller hvor der fremlægges en forudfastsættelsesattest, er perioden dog lig med den resterende del af licensens eller attestens gyldighedsperiode. Såfremt dette medfører, at der fastsættes en periode :

— på under tre måneder, forlænges perioden til tre måneder,

— på over et år, begrænses perioden til et år.

2. Den periode, hvor produkterne eller varerne kan opbevares på toldoplag eller i frizone, er seks måneder fra datoen for antagelsen af betalingsangivelsen.

3. Inden 60 dage fra den dag, fra hvilken produkterne eller varerne ikke længere er omfattet af toldkontrol eller oplagret på toldoplag eller i frizone, skal de :

— forlade Fællesskabets geografiske område i uforædlet stand, eller

— i de i artikel 5, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2730/79 nævnte tilfælde leveres til bestemmelsestedet i uforædlet stand.

4. Hvis produkterne eller varerne omfattes af proceduren i afsnit IV, afdeling I, i forordning (EØF) nr. 223/77 med henblik på transport til en bestemmelsesstation uden for Fællesskabets geografiske område, betragtes de som udført fra det øjeblik, hvor de bliver omfattet af denne procedure.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne giver særskilt for forarbejdningen under toldkontrol og opbevaringen på toldoplag eller i frizone Kommissionen meddelelse om de produktmængder, der er henført under ordningerne :

— uden forudfastsættelse af restitutionen,

— med forudfastsættelse af restitutionen.

Oplysningerne skal opdeles efter overskrift i restitutionsnomenklaturen og efter bestemmelse, hvis denne er angivet i betalingsangivelsen.

2. Disse meddelelser gives for hver seksmånedersperiode, som slutter den 31. marts og den 30. september hvert år, inden udgangen af den påfølgende måned.

Artikel 13

Forordning (EØF) nr. 1957/69 ophæves. Den gælder dog fortsat for transaktioner, der er påbegyndt i henhold til denne forordning.

Artikel 14

Denne forordning træder i kraft den 1. april 1980.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 31. marts 1980.

På Kommissionens vegne

Finn GUNDELACH

Næstformand